

עול מתמשך

ההפליה הבוטה כלפי האסירים הפלסטינים הפוליטיים אזרחי המדינה

אחד הנשואים הסבוכים בנושא האסירים הפוליטיים הפלסטינים הוא עניין קציבת העונשים והשחרור המוקדם. העובדה שחשודים, עצורים ואסירים פוליטיים פלסטיניים מופלים לרעה בהשוואה לחשודים, עצורים ואסירים יהודים אשר ביצעו פשעים נגד ערבים בשל היותם ערבים אינה חדשה.¹ אחד התחומים שהפליה זו היא כה קיצונית היא סוגיית העונשים המחמירים המוטלים על אסירים פוליטיים פלסטינים, האפליה בענישה בהשוואה לאסירים יהודים, והאפליה במדיניות ההקלה בעונשים והשחרור המוקדם.

ראשית, יש לציין, כי למרות הנורמות הרווחות במשפט הבינלאומי, מדינת ישראל אינה מכירה באסירים הפלסטיניים כשבויי מלחמה, בניגוד להוראות אמנת האג הרביעית משנת 1907, אמנת ג'נבה (השלישית) בדבר הטיפול בשבויי מלחמה משנת 1949² והפרוטוקול הראשון הנספח לאמנות ג'נבה משנת 1977.³ האסירים הפלסטינים מועמדים לדין בבתי משפט ישראלים אזרחיים וצבאיים כעבריינים פליליים ומחבלים. מדינת ישראל אף אינה מבחינה בין אסירים פלסטיניים אשר תקפו או התכוונו לתקוף חיילים ומטרות צבאיות אחרות לבין אלו שתקפו או התכוונו לתקוף אזרחים ומטרות אזרחיות. אם כך לגבי פלסטינים תושבי השטחים הפלסטיניים הכבושים על אחת כמה וכמה לגבי פלסטינים אזרחי ותושבי ישראל. בעוד שבחיי היומיום, הפלסטינים אזרחי המדינה סובלים מיחס מפלה שיטתי וממוסד ואינם זוכים ליחס שווה בהשוואה לאזרחים יהודים, אזרחותם של האסירים הפלסטיניים הפוליטיים אזרחי המדינה משמשת כעילה להחמרה עימם. המערכת המשפטית והפוליטית מתייחסות אל האסירים הפלסטינים בחומרה רבה, משיטה עליהם את העונשים החמורים ביותר ושוללת מהם הקלות שאסירים יהודים רבים זוכים להם.

מאז הסכמי אוסלו נקשרה סוגיית שחרור האסירים הפלסטינים במשא ומתן המדיני בין ישראל לרשות הפלסטינית. אחת ההשלכות הקשות של הסכמי אוסלו על סוגיית האסירים היא נתינת הזכות לישראל לבחור את האסירים שישוחררו כחלק מהתהליך המדיני. למרות שהסכמים מדיניים הביאו לשחרור אלפי

¹ ראו נייר עמדה של עדאלה, רופאים לזכויות אדם ואלמיזאן, תנאי מאסר בלתי אנושיים של אסירים פלסטינים המסווגים כבטחוניים בבתי כלא בישראל, ירחון עדאלה האלקטרוני, גיליון מס' 95, יולי 2012.

² סעיף 4 לאמנה מונה 8 קטגוריות של אנשים אשר ניתן לסווגם כשבויי מלחמה. על קטיגוריות אלו נמנים לוחמי מליציות ותנועות התנגדות מאורגנות כל עוד הם מקיימים מספר תנאים הבנויים על האבחנה שבין לוחמים לבין אזרחים. ראו בג'י' החיסולים (769/02) הוועד הציבורי נגד עינויים בישראל ואח' נגד ממשלת ישראל ואח' וכן Orna Ben-Naftali & Keren Michaeli, ['Do Not Make a Scarecrow of the Law': A Legal Analysis of the Israeli Policy of Targeted Killings](#) 36(2) *Cornell Journal of International Law* 234-292 (2004).

³ ישראל אינה חתומה על הפרוטוקול ומסרבת להכיר במעמדו המנהגי.

אסירים פלסטינים, הסכמים אלו פסחו על אסירים פלסטיניים אזרחי המדינה בשל הסירוב הישראלי להכיר בהם כחלק מהסכסוך הפלסטיני-ערבי-ישראלי, בתירוץ שמדובר באזרחי המדינה שאין לצד הפלסטיני-ערבי כל עניין בהם. על כן, לאסירים אלו לא נותר חוץ מהאפיק המשפטי הפנימי. כאן, ההשוואה בין האסירים הפלסטיניים הפוליטיים אזרחי המדינה לבין האסירים היהודים שביצעו עבירות נגד פלסטינים על רקע לאומני, מגלה הפליה חמורה הדוקרת את העין ומקוממת את הלב. האסירים הפוליטיים הפלסטיניים אזרחי המדינה מופלים לרעה לעומת אסירים יהודים ישראלים לא רק ברמת הענישה ובתנאי המאסר, אלא גם בסיכויים לשחרור מוקדם באמצעות חנינה, קציבת עונש או שחרור לאחר ריצוי שני שלישים מהעונש.

אסירים פלסטיניים רבים הורשעו בבתי המשפט בישראל והוטלו עליהם מאסרי עולם רבים. חוק העונשין, התשל"ז - 1977, קובע כי כאשר טיב העבירה מחייב מאסר עולם, תקופת המאסר הינה ללא הגבלת זמן. בחוק העונשין מנויות 4 עבירות שדיןן מאסר עולם: מרידה בכוונת פגיעה בביטחון המדינה (סעיף 107), מסירת ידיעה לאויב ביודעין ומתוך כוונה לפגוע בביטחון המדינה (סעיף 111), רצח (סעיף 300) וחטיפה ממשמורת כדי לרצוח או להעמיד בסכנת רצח (סעיף 373(ב)). חוק יסוד: נשיא המדינה הקנה לנשיא את הסמכות לחון עבריינים ולהקל בעונשם על ידי הפחתת העונש או המרתו (סעיף 11(ב) לחוק). דהיינו, נשיא המדינה יכול לקצוב את עונשם של אסירי העולם ויכול להחליט על שחרורם המוקדם. סעיפים 29 ו-30(א) לחוק שחרור-על-תנאי ממאסר, תשס"א-2001, קובעים כי ועדת שחרורים מיוחדת רשאית להמליץ לנשיא המדינה להפעיל את סמכותו ולהורות על קציבת עונשו של אסיר עולם ובלבד שהתקופה שתמליץ לקצוב לא תפחת מ- 30 שנים ולא תתן המלצתה לפני שעברו 7 שנים מתחילת המאסר. סעיף 5 לחוק שחרור על תנאי קובע כי ועדת שחרורים מיוחדת רשאית לשחרר על תנאי אסיר עולם שעונשו נקצב ושנשא לפחות שני שלישים מהתקופה שנקצבה, וזאת אם שוכנעה הועדה כי האסיר ראוי לשחרור וכי שחרורו אינו מסכן את שלום הציבור.

עד לאחרונה רבים מאסירי העולם הפלסטינים אזרחי המדינה לא זכו לקציבה של עונשם או לשחרור מוקדם. בחודש אוגוסט האחרון קצב נשיא המדינה את עונשם של שבעה אסירי עולם פלסטינים אזרחי המדינה שנשפטו עוד לפני הסכמי אוסלו ושהו בכלא לפחות 25 שנה כל אחד.⁴ גם כאשר קצב נשיא המדינה בהמלצת שר המשפטים את עונשם הוא בחר בעונש המחמיר מבין טווח העונשים עליו המליצה הועדה.

לאורך השנים זכו האסירים היהודים לגילויי חמלה ממוסד הנשיאות וועדות השחרור השונות, אשר חננו את האסירים, קצבו את עונשם לעונשים קלים יחסית והורו על שחרורם המוקדם לאחר ריצוי שנים מועטות בלבד מתקופות המאסר שהוטלו עליהם. להלן רשימת מקרים המדגימה זאת:⁵

⁴תומר זרחין וגיקי ח'ורי, "פרס קצב את עונשם של אסירים ביטחוניים שנכלאו לפני הסכמי אוסלו", הארץ, 27.8.2012.

⁵הרשימה מתבססת על הרשימה המופיעה באתר ויקיפדיה "הטרור היהודי".

- אנשי המחתרת היהודית, אשר נעצרו בשנת 1984 והורשעו ברצח שלושה סטודנטים ערבים באוניברסיטת חברון ובפציעת אחרים בירי בתוך האוניברסיטה; בפיצוץ מכוניותיהם של ראשי ערים בגדה המערבית וגרימת חבלות מחמירות לשלושה אנשים; בתכנון לפוצץ חמישה אוטובוסים על נוסעיהם הערבים; ותכנון לפוצץ את מסגד אלאקצה בירושלים. מתוך 29 נאשמים הורשעו 15 איש מחברי המחתרת. שלושה מהם נידונו למאסר עולם והיתר לעונשים של שבע שנות מאסר ומטה. ערעור שהוגש על קולת העונש של חמישה מהנאשמים נדחה. תוך שנים ספורות השתחררו מן הכלא רוב חברי המחתרת, ונשארו בעיקר אסירי העולם. בסופו של דבר קצב נשיא המדינה את עונשם של אסירי העולם שלוש פעמים, ובניכוי שליש שוחררו שלושת האסירים שנותרו בסוף שנת 1990 וזאת לאחר ריצוי פחות משבע שנות מאסר בפועל!
- ארבעה נערים חברי כהנא חי הקימו את הקבוצה "סיירת הנקמה" השליכו בשנת 1992 רימון בשוק הקצבים ברובע המוסלמי בעיר העתיקה, רצחו תושב ערבי זקן ופצעו שבעה. הארבעה נידונו לחמש עד חמש עשרה שנות מאסר. שניים מהם קיבלו חנינה מנשיא המדינה דאז. מי שהורשע כמבצע העיקרי נידון לחמש עשרה שנים שקוצרו ל-10 שנים.
- אלן (הארי) גודמן הורשע ברצח שומר וואקף ופציעת שוטרים במסגד אלאקצה, בשנת 1982. הוא נשפט למאסר עולם ועד 40 שנה, קיבל חנינה ושוחרר לאחר 15.5 שנות מאסר.
- ניר עפרוני הורשע יחד עם אלי ואנונו ברצח פלסטיני בשנת 1984, ושניהם נדונו ב-1991 למאסרי עולם. ב-1996 נקצב עונשו של עפרוני ל-20 שנה וכעבור שנה ל-15 הוא שוחרר ב-1999 לאחר ניכוי שליש. שותפו שעבר עבירות נוספות, עונשו נקצב ל-20 שנה ושוחרר בשנת 1999 לאחר ריצוי שמונה שנות מאסר.
- בשנת 1984 רצח דוד בן שימול אדם אחד ופצע לפחות עשרה אחרים, כאשר ירה טיל לאו על אוטובוס מלא נוסעים ערבים. הוא נשפט למאסר עולם, לאחר זמן מה נקצב עונשו ל-17 שנים, ולאחר ניכוי שליש שוחרר ב-1995 לאחר שריצה 11 שנים.
- דני אייזמן ושותפיו מיכל הלל וגלי פקס הורשעו ברצח נהג מונית פלסטיני בשנת 1985 ושלושתם נדונו למאסר עולם. מיכל הלל שוחררה לאחר שריצתה 5 שנות מאסר. פוקס שוחרר לאחר 9 שנים ואייזמן לאחר 11 שנים.
- עמי פופר רצח בשנת 1990 שבעה פלסטינים מעזה ופצע 11 בשעה שהמתינו לעבודה בצומת גן הוורדים בראשון לציון. בית המשפט הרשיע אותו ברצח ודן אותו לשבעה מאסרי עולם מצטברים ועוד 20 שנה חופפות. ב-1999 קצב נשיא המדינה דאז את עונשו ל-40 שנה.
- נחשון וולס הורשע בשנת 1992 ברצח תושבת חברון בשנת 1990 והוא נדון למאסר עולם. בשנת 1996 נקצב עונשו לראשונה וכעבור שנה נקצב עונשו שוב ל-13 שנים. הוא שוחרר ב-1999 לאחר ניכוי שליש לאחר ריצוי 8 שנות מאסר.
- יורם שקולניק – רצח בשנת 1993 פלסטיני שהיה עצור וכפות בידי מאחורי גבו. שקולניק ירה בגבו של העצור בעת ששכב על האדמה חסר אוניס. הוא נשפט למאסר עולם, עונשו נקצב על ידי

נשיא המדינה פעמיים: בפעם הראשונה ל-15 שנים ובפעם השנייה ל-11 שנים. **ושחרר ממעצר לאחר ניכוי שליש וזאת כעבור ריצוי שמונה שנים בלבד.**⁶

- דניאל מורלי – רצח בשנת 1994 נהג משאית פלסטיני. מורלי נידון למאסר עולם, שנקצב ב-1999 ל-20 שנה. **לאחר שנוכה שליש מעונשו, שוחרר מהכלא במאי 2007, לאחר ריצוי 13 שנות מאסר.**

השוואה בין אסירי העולם הפלסטינים לבין אסירי העולם היהודים, תגלה ענישה מחמירה של האסירים הפלסטינים עוד בשלב גזירת העונש ביחס לטיב העבירה ומהותה בהשוואה לעבירות שביצעו האסירים היהודים וכן בסירוב העקבי להקלה בעונשם של האסירים הפלסטינים תוך גרימת עוול חמור להם במיוחד בהשוואה להקלות בעונש שייבלו האסירים היהודים:⁷

- סמי יונס, תושב עארה במשולש, שפוט למאסר עולם בגין חברות בחולייה שחטפה חייל ורצחה אותו בשנת 1981. עונשו נקצב ל-40 שנה ולבסוף שוחרר בעיסקת שליש. קרים יונס ומאהר יוניס, שותפים באותה חולייה עם סמי יונס עונשם נקצב באוגוסט 2012 והועמד על 40 שנה. שני האסירים ריצו עד כה כל אחד למעלה מ-30 שנות מאסר!
- וליד נמר דקה, תושב באקה אל ג'רבייה. הואשם במעורבותו ברצח חייל בשנת 1984 ונידון למאסר עולם. במשך 28 שנות מאסרו דבק דקה בגרסתו כי שמע על חטיפת ורצח החייל רק בחדרי החקירות של השב"כ ומכחיש כל מעורבות בחטיפה וברצח. רק בחלוף 27 שנות מאסר נקצב באוגוסט האחרון עונשו של דקה והועמד על -37 שנים.
- רושדי חמדאן אבו מוח, תושב באקה אל ג'רבייה, חולה סכרת כרונית. שפוט למאסר עולם בגין היותו חבר בחולייה שחטפה ורצחה חייל בשנת 1984. הוא השתתף בחטיפה אך לא ברצח. עונשו נקצב באוגוסט האחרון ל-35 שנה.
- אברהים נאיף אבו מוח ואיברהים עבד אלראזק ביאדסה, תושבי באקה אל ג'רבייה, שפוטים למאסר עולם בגין היותם חברים בחולייה שחטפה ורצחה חייל בשנת 1984. שוהים בכלא קרוב ל-30 שנה. עונשם נקצב באוגוסט 2012 הראשון 40 שנה והשני 45 שנים.
- אחמד אבו ג'בר, תושב כפר קאסם, שפוט למאסר עולם בגין חברותו בחולייה שחטפה ורצחה חייל בשנת 1984. למרות שעד כה ריצה מעל ל-27 שנים עונשו לא נקצב.
- בשנת 1987 נשפטו מוכלס אחמד בורגאל ומחמד מנצור זיאדה, למאסרי עולם הראשון בגין זריקת רימון על אוטובוס חיילים והשני בגין סיוע והשתתפות בזריקת הרימון. הרימון לא התפוצץ ואיש לא נפגע. עונשו של בורגאל נקצב בשנת 2003 ל-40 שנה ולאחר כ-25 שנים בכלא, שוחררו שני האסירים במסגרת עיסקת שליש.

⁶בג"צ 89/01 הוועד הציבורי נגד עינויים בישראל נ' ועדת השחרורים, בית הסוהר מעשיהו, שב"ס ואח'.

⁷הרשימה מתבססת על ריאיון אסירים פוליטיים פלסטינים ששוחררו.

- מחמוד ומחמד ג'בארין, תושבי אום אל פחם. נעצרו ב- 1988 ונשפטו למאסר עולם בגין רצח פלסטיני שנחשד בשיתוף פעולה עם ישראל. עונשם נקצב ל- 30 שנה. מחמוד עוד מרצה את עונשו בעוד מחמד שוחרר במסגרת עיסקת שליט.
- סמיר סרסאוי ועלי עמרייה, תושבי הכפר אבטן (חיפה). נעצרו ב- 1988 ונשפטו למאסר עולם בגין השתתפותם בזריקת רימון שגרם לפציעות בעיר חיפה. עונשו של עמרייה נקצב בשנת 1999 ל- 40 שנים ושוחרר במסגרת עיסקת שליט. ואילו סרסאוי עונשו נקצב ל- 45 שנה ובאוגוסט 2012 נקצב שוב והועמד על 30 שנה. סרסאוי ריצה עד היום 25 שנים!

בכלא נמצאים עוד לפחות עשרה אסירים פוליטיים פלסטינים אזרחי המדינה שעונשם טרם נקצב למרות שמרביתם ריצו שנים רבות מתחילת מאסרם.

הנה כי כן, גם אסירים אשר לא רצחו ולא פצעו אף אחד נידונו למאסרי עולם (לאחר שנשפטו בבית משפט צבאי על סמך תקנות שעת חירום למרות היותם אזרחי המדינה).⁸ כל האסירים היהודים שנשפטו בגין מעשי רצח של פלסטינים על רקע לאומני עונשם נקצב וזכו להקלות משמעותיות בעונשים כפי שהדגמנו לעיל.⁹ לעומת זאת, עד לאחרונה מרביתם של האסירים הפלסטינים עונשם גם אלה שעונשם נקצב, במרביתם של המקרים הוא נקצב לאחר ריצוי עשרות שנים של מאסר, והעונש שנקצב לא נפל מ- 30 שנים וברוב המקרים הועמד על 40 או 45 שנים. כאמור, לגבי חלק מהאסירים המדינה על כלל מוסדותיה עדיין מסרבת לקצוב את עונשם.

במשך שנים דרשו האסירים הפלסטינים להשוות את תנאיהם לאסירים היהודים ובמיוחד בנושא קציבת העונשים והשחרור המוקדם, אך הרשויות סירבו בעקביות לעשות כן והמשיכו להפלות את האסירים הפלסטינים לרעה. אחד ההסברים שניתן להקלות עם האסירים היהודים הוא שיש לשחרר אסירים יהודים כמשקל נגד לשחרור אסירים פלסטינים במסגרת הסכמים מדיניים. כמובן, שנימוק זה אינו יכול להצדיק האפליה נגד האסירים הפלסטינים אזרחי המדינה, שכן כאמור, המדינה סירבה שנים רבות לראות באסירים הפלסטינים אזרחי המדינה כחלק מהסכסוך ובמשך עשרות שנים סירבה המדינה לשחרר אסירים אלו במסגרת הסכמי מדיניים בטענה שהם אזרחי המדינה. ועוד, עיקרון השוויון ושלטון החוק המהווים אבני יסוד בשיטת המשפט בישראל מחייבים יחס שווה בין כלל האסירים אזרחי המדינה, יהודים ופלסטינים כאחד. על פי עיקרון זה אסירים שביצעו עבירות דומות אמורים להישפט בפני אותם בתי משפט ולפי אותם חוקים ולקבל עונש דומה, הן מבחינת גזר הדין והן מבחינת ריצוי העונש בפועל. ככלל, העונש בפועל אמור לשקף את חומרת העבירה ושיקולי הרתעה וענישה. בשקילת מתן חנינה והקלה

⁸ ראו מאמר המערכת, "צדק מאוחר", הארץ, 29.8.2012.

⁹ למעט יגאל עמיר אשר רצח את ראש הממשלה רבין, עונשו טרם נקצב. אמנם חוק שחרור על תנאי ממאסר מונע מועדת שחרורים מיוחדת להמליץ לנשיא המדינה לקצוב את עונשו של אסיר שהורשע במאסר עולם, אולם אין כל הגבלה על סמכותו של נשיא המדינה מכח חוק יסוד: נשיא המדינה לקצוב מיוזמתו עונשו של אסיר כזה.

בעונש נבחנים נסיבותיו האישיות של האסיר וגם כאן, אין להעדיף אסיר יהודי על אסיר פלסטיני. מאחר ומדובר בשיקול אנושי הרי שהוא צריך לחול לא רק במקרה של אסירים יהודים אלא גם של פלסטינים.

יש לציין, כי במשך עשרות שנות המאסר שמרצים האסירים הפלסטינים בכלא, הם זוכים לביקורי משפחות מצומצמים ומוגבלים, הם אינם זכאים לצאת לחופשות גם במקרים הומניטאריים מובהקים (מחלות קשות, הלוויות וכמובן לא חתונות), הם מנועים מליצור קשר טלפוני עם משפחותיהם והם אינם זכאים לביקורי התייחדות עם בנות זוגם. תנאים אלו ניתנים לכלל האסירים היהודים, ונשללים קטגורית מכל האסירים הפלסטינים. לדוגמה עמי פופר, אשר כאמור רצח 7 פלסטינים ופצע אחד עשר, זכה עד היום ליותר מ-160 חופשות, בתקופת מאסרו התחתון ואף הקים משפחה.

עוד היבט בו האסירים הפלסטינים אזרחי המדינה מופלים לרעה, הוא נושא השחרור המוקדם מטעמים רפואיים. חוק שחרור על תנאי ממאסר קובע את סמכותה של ועדת השחרורים להמליץ על שחרורו על תנאי של אסיר שימיו ספורים, או שהוא זקוק להנשמה באמצעי מלאכותי, או שהוא מחוסר הכרה או נמצא במצב של אי-המצאות בזמן ובמקום באופן קבוע מפאת מצב גופני או בשל חירידה קוגניטיבית. החוק מוסיף וקובע כי ועדה רשאית לשחרר על תנאי אסיר ממאסרו, שחרור זמני לפרק זמן של חצי שנה הניתן להארכה לתקופת קבלת הטיפול הרפואי, במקרה של אסיר חולה סרטן או אסיר הזקוק להשתלת איבר חיוני. גם בהקשר זה מופלים האסירים הפלסטינים לרעה לעומת האסירים היהודים. במשך עשרות שנים אסירים פלסטינים רבים מצאו את מותם בבתי הכלא בשל מחלות ובעיות בריאותיות. וכיום, נמצאים בבתי הכלא בישראל אסירים רבים הסובלים מבעיות רפואיות חמורות אשר לגבי חלקם לפחות ניתן היה להפעיל את הסמכות שבחוק ולהורות על שחרורם על תנאי ולו באופן זמני. כזכור, רק לאחרונה מת האסיר מייסרה אבו חמדיה בכלא כתוצאה מסיבוכים במחלת הסרטן שסבל ממנה. אמנם אבו חמדיה ז"ל אינו אזרח ישראלי, אך הוראות דומות קיימות גם ביחס לאסירים פלסטינים תושבי השטחים הפלסטיניים הכבושים.

גם אם אסירים פוליטיים פלסטינים שוחררו מוקדם, שחרור זה הינו שחרור על תנאי. לצו ההקלה בעונשם מוכנסים תנאים דרקוניים שאם הפר אותם האסיר המשוחרר הוא צפוי לחזור לכלא לריצוי יתרת תקופת המאסר כפי שהייתה ערב שחרורו המוקדם. תנאים אלה מחמירים יותר מהתנאים הקבועים בחוק שחרור על תנאי. בחוק שחרור על תנאי ממאסר נקבע כי התנאי שבו מותנה שחרורו של אסיר לפי הוראות חוק זה, הוא שהמשוחרר לא יעבור עבירת עוון או פשע נוספת במשך תקופת התנאי. לוועדת השחרורים שיקול דעת להחליט על המשך השחרור בתנאים שנקבעו על ידה או בתנאים אחרים שתקבע, אם על האסיר לא הוטל מאסר בפועל בשל העבירה הנוספת שעבר בתקופת מאסרו. צווי החנינה של נשיא המדינה שחננו אסירים פלסטינים קבעו כי אם האסיר עבר עבירה שעונשה 3 חודשי מאסר שחרור המוקדם מתבטל ולפי הצו לא דרושה הרשעה של בית משפט בעניין. תנאי זה הינו דרקוני ביותר. האסיר סאמר אלעיסאוי תושב ירושלים, שחרור המוקדם בוטל עקב ביקורו בפרברי ירושלים שמחוץ לגדר. הוא צפוי לרצות את יתרת שנות מאסרו העומדת על עשרות שנים בשל עבירה זניחה זו. תנאים כאלה לא נקבעו לאסירים יהודים ששוחררו שחרור מוקדם.

מעבר לעוול הגלום במדיניות ההפליה המתוארת לעיל, מדיניות זו משדרת כי ביטחון המדינה הינו ביטחון תושביה היהודים בלבד. פגיעה ביהודים מהווה פגיעה בביטחון המדינה, בעוד שפגיעה בפלסטינים ע"י יהודים זוכה ליחס מקל וסלחני ממוסדות המדינה. זאת ועוד, מדיניות מפלה זו הנמשכת עשרות שנים, היא עוד ביטוי ליחס הגזעני של המדינה כלפי אזרחיה הפלסטינים, וליחס המועדף לו זוכים האזרחים היהודים במדינה המתיימרת להיות מדינה דמוקרטית.